

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórny
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwał,
Swérnje džěłał,
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí křmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischčerni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

20. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Sap. stutki 21, 8—14.

Do Zefareje wjedže naš tutón tekst. Po dolhej wob-
čěžnej jěšbje psches morjo je japoschtol Pawol tam pschi-
schoł. Pschecželniwje je ewangelista Filipuš jeho do šwo-
jeho doma horjewšał. Ale hižom myšlesche njespróznimj
japoschtol na to, tutón hospodlímj dom jako wopuschčizč
a do Jerusalema so podacž; dha pschińdže tam se židow-
skeje jedyn profeta s mjenom Agabus, tón wosmje Pawolowj
paš a swjasa šwojej ruzy a praji: „Tak praji tón
šwjatos Duch: teho muža, kotrehož tón paš je, budža čzi
židzi w Jerusaleme tak swjasacž a podacž do rukow tych
póhanow.“ Kaž wótrj mjecz pschedrěja so tute šłowa
psches wutrobj pschitomnnych kšchescžijanow. To je wjazy
hač prósdne šacžucže, to je Bože šjewjenje. Ale šnano
jim k warnowanju date? Tehodla nabběhuje lubowaneho
japoschtola s wutrobnymi próštwami a s wjele šylsami,
so njeby do Jerusalema schoł. Ale Pawol wě jo lěpje;
jemu je žyle wěšte, so je tón Anjes jemu tutón puč po-
šasał. A wón wotmolwi: „Šcho čzinicže, so wy plakače
a tyschicže moju wutrobu? Pschetož ja šym hotowj, niz
jeno, so bychj mje swjasali, ale tež, so bychj wumrjel
w Jerusaleme teho mjena dla teho Anjesa Jesom šchrysta.“
Jako to kšchescžijenjo póšnachu, so wón so njeda narěčecž,
běchu woni špokojom a džachu: „Ta wola teho Anjesa so
štań.“ A kał hušto šu pošdžičo na Pawola myšlili a
wo štrachotach, kotrež jemu hrožachu, šylscheli, a jako

k nim powjesež wo jeho martraškej šmjerczi pschińdže, šu
wěšče trošhtnje prajeli: „Ta wola teho Anjesa so štań.“

Tajke hodžiny hórteho džělenja je tuta wójna na
wjele tyšaz ludži pschinješla, šnano tež na tebe, lubj
kšchescžijano, a twoja wutroba chze so tebi šamacž, hdyž
na nju myšliš a na twojich lubnych we wójnje, kotrychž
ty w šmjertnych štrachotach wěšch. Bóh da, so móžesh
tež ty, kaž tamni kšchescžijenjo w Zefareji, trošhtnje pra-
jicž: Ta wola teho Anjesa so štań. Drje, to je

1. čěžko, ale
2. móžno, a
3. šbóžny šy ty, hdyž šy jo nawuknył.

S žylej wutrobu lubowachu kšchescžijenjo w Zefareji
japoschtola Pawola. A nětk chžysche tutón lubowanj
muž wot nich hič do Jerusalema, hdyž swjaski a tysch-
nosče na njeho čalachu! wón, kiž mějesche hišchče tajke
wulke nadawki dopjelnicž. Žadyn druhi njemějesche tajki
dar, póhanam to ewangelijon předomacž, žadyn druhi nje-
běšche telko wošadow šaložil kaž wón, a nětk chžysche wón
so podacž do najwjetšeho štracha! To nješmědža pschi-
dacž. A woni prošča jeho s wutrobnymi šłowami a
wjele šylsami, so njeby do Jerusalema schoł. Šodarmo,
Pawol njeda so wotdžeržecž. Wty čujemy, kał čěžko
běšche ša tamnych kšchescžijanow, so do teho podacž a
prajicž: „Ta wola teho Anjesa so štań.“ A mēniš ty,
so běšche ša Pawola lohko, do Jerusalema hič? Wón
šam wušnaje: Šcho čzinicže, so wy plakače a tyschicže

moju wutrobu? Nad by wón pola nich woštal a swja-
stam a tyšchnošczam wuczetyńk, niz jenož swoje dla, ale
też swojeho fastojństwa dla. Se wschej wjekełosczu bėsche
wón to ewangelijon pschijowjedal. Na swojich mišionskich
puczowanjach bėsche wón šhonil, kať wjele póhanow šebi
po trošchtu ewangelija žadachu, a dha dyrbjesche wón šo
do jaštwu čzišnyč dacž. A wón mješesche hišcže wulke
wotmyšlenja. W Romje, hłownym mješče šwěta, čzysche
wón Šesom Šhryšta pschijowjedacž. Njebudže tuto wot-
myšlenje sanicžene, hdyž do Jerusalema dže? A kať nušnje
potriebachu jeho hišcže šchesčijanske wošady, kotrež
bėsche šałožil. Šawěšče, čžežto, jara čžežto bėsche ša
japoštoła Pawoła, pschi wschitkich proštwach a šylšach
prajicž: Ša šym hotowy, niz jeno, šo bychu mje swjasali,
ale tež šo bych wumrjel w Jerusaleme.

Tež ty, luby šchesčijano, wěšch wěšče je swojeho
šhonjenja, kať čžežto je, š zylej wutrobu prajicž: Ša wola
teho Šnješa šo štań; potajkim niz kať ja čžu, ale kať
tón Šnješ čže. Špomń na tamnu hodžinu, w kotrejž šy
šo š twojimi lubymi rožžohnowal, kotřiz šy do wojny
čzahnyli, w kotrejž šy pošledni krocž jim do woczow
hladať a ruku dať a šy šebi prajicž dyrbjal: Ša podam
nětk tebe do šmjercže, pschetož wošebita hnada Šoža je,
hdyž móžu tebe štroweho šašo widžecž. Dha čzysche šo
tebi wutroba šamacž wot šrudoby a čžežto bėsche, š zylej
wutrobu trošchtnje prajicž: „Ša wola teho Šnješa šo štań.“
Šotom šhwatachu twoje myšle štajnje k nim je štyšnym
praščenjom: Šať wjedže šo wam? šče hišcže žiwi abo
šče mormwi? wojujecže hišcže abo šče šranjeni? a štaro-
šče čzišcže tebe jara. A twoje štarošče šy wošebje
wulke a čžežke w tutnych dnjach, hdyž šo na wschitkich
bitwišcžach horzo wojuje; ty wěšch, twoji lubi šy pódla,
regimenty, pschi kotryčž šteja, šy jara čžerpil. Ššnano
je šo list k tebi wrócžil š napišmom: „Ššo šhubil.“ A
ty šhablaš nětk mješ štyšniwej bojoscžu a šłabej nadžiju:
Še wón hišcže žiwy, jaty? abo je mormwy, šašypany,
morzenny wot krejlacžnych džiwich? A twoja wutroba
špjeczi šo pschecžiwu temu a wola: ně, to nješmě, to nje-
móže byčž, mój mandželški, mój šyn nješmě wumrjecž, ja
njemóžu bjes njeho žiwy byčž. Šchtóž je tajke hodžiny
měť, tón wě, kať čžežto je, prajicž: „Ša wola teho Šnješa
šo štań“, moje pschecže a nadžija dyrbja mjelcžecž. A
wot tebe je Šóh najwjetšchi wopor šebi žadať, ty wěšch,
šo swojeho lubeho njebudžesč tu na šemi šašo wohladacž.
Dha dyrbišch tež ty hičž psches wumrjecže, twoja wola
dyrbi wumrjecž, přjedy hacž móžesč prajicž: ta wola
teho Šnješa šo štań, a ty šhonišch něšcto wo horzym,
čžežkim wojowanju, kotrež je twój Šbóžnik w šahrodže
Šethšemane wobštal, hacž je šo pschecžišcžal k tej
modlitwje: „Wótče, niz kať ja čžu, ale kať ty čžesč.“
Šaj čžežto, njewurjekniwje čžežto je, kóždy čžaš š zylej
wutrobu prajicž: Ša wola teho Šnješa šo štań.

Šle wono je móžno. Šo wobšwědči nam našch tekst.
Šcto pať je šchesčijanam w Šesareji móž dalo k wu-
šnacžu: Ša wola teho Šnješa šo štań? Šcto je Pawoła
pošlyniło, šo je pschecžiwu wschitkim šylšam a proštwam
twjerdy woštal? Šenicžy jich wěra. Šoni šy pošnali:
je wola teho Šnješa, šo Pawoť do Jerusalema dže, a
pschecžiwu jeho woli njechadža šo špjecžicž, jeho wola
dyrbi šo štačž, pschetož wona je dobra a hnadna. Šoni
wjedža, psches Šesuša šym Šože džeczi, a naš nicžo nje-
wobšchodži, Šóh šam wschě wězy wodži, šo ša naš
šbóžne šy, wschitko dyrbi k našchemu šepšchemu šlužicž.

Šaj, našcha šchesčijanska wěra dawa nam móž a
šhroblošcž, w tutnym tať čžežkim čžašu šo trošchtnje a šwólniwje
do Šožeje wole podacž. Ššchať wěmy wot našcheho džecžat-
štwu šem, šo šym w žiwjenju a wumrjecžu teho Šnješa.
Šoža ruka wodži naš a wobrocža wschitko k našchemu šbožu.
Šctož čžini Šóh, wscho dobre je. A hišcže wjazy.
Ššches Šesom Šhryšta je Šóh našch Wótč a my šym jeho
džeczi. Tež je zyle njemóžno, šo móže Šóh něšcto pschi-
dacž, šctož nam šchodži, duž móžemy šo zyle na to
špuschcžecž, šo je wschitko, šctož naš potrechi, ša naš
dobre. A hdyž Šóh naš hinať wjedže, hacž my šebi
pschejemy, dha šy Šože pucže wyschšche dnyli našche pucže,
wón wě šepje hacž my, šcto potrebamy. Tež hdyž wón
naš šrudži, lubuje naš. Šctož to wěri, tón móže kóždy
čžaš š zylej wutrobu trošchtnje prajicž: „Ša wola teho
Šnješa šo štań.“

A tón je šbóžny. Čžehodla štaramy šo tať jara wo
našchich lubnych we wójnje! Čžehodla je ša naš tať čžežto,
šo do Šožeje wole podacž: dokelž my čžemy, šo našche
pschecža šo dopjelnja a my derje wěmy, šo nam móž po-
brachuje, je do škutka štajicž. Šehodla je našcha wutroba
pošna bojoscže a njeměra. Šctož pať je nawuťnyť, šo
zyle do Šožeje wole podacž, šctož njecha wjazy šwoje
pucže hičž, ale te pucže, kotrež Šóh jeho wjedže, tón do-
štanje, šctož hewať ženje šebi dobyčž njemóže: měr a pošoj
wutroby, kotraž njeměrna wostanje, kať dołho jeho wola
ju wobšnježi; tón šhoni wěrnoscž šchtucžki: Šať šbóžny šym,
hdyž wotpoczjuje ta dušcha w Šožim wodženju! Mješ žana
štaroscž njeczwiluje, šo zyle Šohu poščizšnu. (710, 1.)

Šny mamy wschitku pschicžinu, šo pschihotowacž, šo
móžemy š zylej wutrobu prajicž: „Ša wola teho Šnješa šo
štań.“ Šich wjele jo hižo dyrbi a wjele budža jo hišcže
dyrbjecž. Šo wójnje drje njebudže žana šwójba, kotraž
njeby žadny wopor ša wótžny kraj pschijesčž trjebala.
Šerje nam, hdyž móžemy pošom woprawdže prajicž: „Ša
wola teho Šnješa šo štań.“

Mr. w B.

Šnješowa wola šo štań.

Šapoštoť Pawoť duzy do Jerusalema w mješče
Šesareji pschebywa. Šu je na hospodže w domje Šilipa,
kotryž je něhdy tamneho šomornika š Škurisšeje šchcžil.

Šilip ma šchtyri džowki, kiž wěšcža, to reka wucža.
Šone wěšče w ewangeliškej šlužbje šteja a po domach tam
a šem šhodžo wo Šesušu pošjedaju, trošchtuja, pošpjeraja
a w šamaritiškej šmilnošči šhornych poštaja, kať šy to wot
šwojeho nana nawuťke. Ša wopncže je tu tež Šgapuš,
pošeta je židowšeho kraja, a tež drusy pschecželjo š města
šy šo šelšli. Šilipowy dom je woprawdže šchesčijanski
dom, pošny Šesušowych pschecželow. Šu Šesuš tež nje-
pošachuje: „Šdžež dwaj abo tšjo šy w mojim mjenje,
tam šym ja šřjedža mješ nimi.“

Šošřjedž pošožneje wošadki šwjaty Pawoť šteji.
Šón wo Šesušu pošjeda, jeho wucžbu wukladuje a ju
š bohatymi pschikladami je šwojeho mišionsšeho žiwjenja
wujakšnjuje. Šschitkich woczí na jeho woblicžu wišaju,
jich wutroby šy wot jeho šłowow šatorhjene a šahorjene,
ponurjene do jeho myšlow, š nim jena wutroba a jedyn
duch: „Dušcha š dušchu šjednocžena.“ Pawoť psched
šwojimi poššucharjami tu wobtwjerdži, šctož w lišče na
Šalatiškich pišche: „Ša šym drje žiwy; tola niz ja, ale
Šhryštusž je žiwy we mni.“

Hdyž chce Pawol skónčnje so s nimi rozžohnowac, dha jich wscha hórtošč dźelenja nadpadnje. Woni płacza, jeho łofcha a prošcha, so by woštał. Pawolej so wutroba łama, to je sažo dźelenje, kaž psched krótkim w Milecže. Me wot swojeho hnucza so njemóže wobknežic dacz a jeho dla sa Anjesa Jesusa něšto stomdžic. Duž šebi wutrobu šhrobli a šhutnje rjeknje: Šhto čžinicže? Sa so sa njeho dam swjašac a moricž.“ Mój luby čžitarjo, tajkale wutroba, kiž so pschi płaczu a proščenju lubnych łamje a tola we šwěrje a lubošči k swojemu Anjesej a Šbóžnikej nješhabla, je kaž čžiste stoto; šhtóž ju ma, temu swjaški a šmjercž nicžo nješbu, tón je na semi wysche wscheho pošbėnjeny. Tehole pošnacza so tež tamna luba wošadla we Filipowym domje šminycž njemóže. Hdyž widža, so so tu wo to jedna, paš sa Jesusa, paš sa Pawola, dha womjelknu a praja: „Anjesowa wola so stań!“

Anjesowa wola so stań! Šhtóž móže tele šłowa s pošnym podacžom do Božeje wole prajicž, tón ma wopravdže pobožnu wutrobu, tón so Boha wysche wscheho boji, jeho wysche wscheho lubuje, so jemu wysche wscheho dowėri. Šłowa kaž: „Šeli to Boža wola“, „šechze-li Bóh“, „kaž Bóh šechze“, pschego na dowėru k Bohu pošasuja, runje kaž: „Šhtož čžini Bóh, wscho dobre je“, „Kaž mój Bóh čže, taš čžu tež ja“, nam lubošč widžecž dadža, s kotrejž wutroba na šwojim Bošy wiša, abo kaž to wušnacže: „Šhtó šym ja, so bych s tobu prawowacž čžyl?“ na bojšč pošasuje, w kotrejž so čžlowjek ponižnje Božej woli poščičnje.

Bože šłowo ma wjele pschikładow tajkeho podacža do Božeje wole. Najrjenšchi je wėšo nam našch Šbóžnik se šwojej modlitwu w Gethsemanje dał: „Niz moja, ale tvoja wola so stań.“ Tu je wscho Bohu pschepodate: čželo a dušcha, žiwjenje a šmjercž, poniženje a powyščenje, wušnyw a žně, wučžobnizy a njepšchecželjo. Anjesowa wola so stań, je Abrahamowa myšl byla, hdyž je so jemu wučžebjenje s wótzneho kraja abo woprowanje jeho šyna pošucžilo. Teje myšle je Jakub byl, hdyž je žaloščil: „Wšhitko na mnje dže; dyrbbju byčž kaž tón, kotremuž šu wschitke džecži rubjene.“ W tej myšli šu so Mójšaš, Josua, Samuel wot swojeho luda rozžohnowali, hdyž čžysche jich Bóh wotwolacž a k jich ludu šhromadžicž. Anjesowa wola so stań, je so w bėhu pošlednjeho čžaša wjele tyšaz krócž prajilo, hdyž je so nan, šyn, bratr s domu do wójny pošal, hdyž je město njeho so powješč domoj wrócžila, so je padnył. Anjesowa wola so stań, prajimy pschi ložu mrėjazych a pschi rowje lubnych, kotrymž dyrbbimy čžahnyčž dacz kaž tamna wošada Pawolej, a njemóžemy s nimi hičž. Anjesowa wola so stań, skónčnje prajimy, hdyž so k nam pschibližuje ta dolha šmjertna nóz a wscho naš wopuščujuje. Haj, Anježe, tvoja wola so stań, kaž na njebu, taš tež na semi! Šamjen.

J. K.

Troscht, spokojenje a podacže.

Šłóš: Sa s žylej dušchu čžescž dam tebi.

Budž spokojom tu, luba dušcha,
Nječ Bóh čže wjedže, kaž wón čže,
Ach, mjelčecž so čži stajnje šłuscha,
Wšhaš wón twój Anjes a wódžec je.

Wón šchłódnny pučž čži njepočaže,
Šso jemu dowėt s wutrobu;
Njek: Jesu, kiž ty s rowa štaže,
Šhtož ty čžesč, ach, to ja tež čžu.

Se tvoja wola, so ja pošhycž
Tu dyrbbju wschel'ku wobčžejnosčž,
Dha čžu ja tola tebe pošhycž
Wo wėru a wo ščerpłiwosčž.
Kaš derje sa mnje, so mje biješch
Tu s prutom šchiza na šwėcži,
Wšhaš troschta došč ty sa mnje šmėješch
We wschitkej mojej žalošči.

Sa tvoju dobrotu na šwėcže
Wšhaš nihdy njem'žu pošnacž došč,
Ach, pošch mje w tutej braschnej hėcže
A wote mnje wšmi moju šłóščž;
Wjedž ty mje tu po wuškej ščėžžy,
Wšhaš psches čžernje so k njebu dže,
Šacž po nej tež so šhodži čžėžžy,
Sa wėm, ty njewopuščėšsch mje.

Duž, luby Jesu, pošhlyń tudy
Mje pscheg' na pučžu tyschnosčžom,
Ty widžišch, so šym ja šam šhudy,
Mi pošhaj nješč mój hrėschny dołh,
A wšmi mje junu, hdyž šym wuštał
Sa tudy došč we hubjenštwje,
Tam horje, so bych ja tam doštał,
Šhtož pytał šym tu na šwėcže.

Tam čžu čži džał a šhwalbu dawacž,
Tam horkach we tej šbóžnosčži;
Hdyž budu ja se semje stawacž,
Dha wjedž mje k tvojej krašnosčži.
Ach, potom woštanu pschi tebi,
A s woczomaj čže wohladam;
O, luby Jesu, čžehń mje šebi,
Dha tebi wėcznu šhwalbu dam.

(Šionšte šłóšy.)

Stara biblija.

(Škónčjenje s čžiška 41.)

So krótkej šhwili čžysche Wórschla sažo woteńčž. Š dobom jena kniha jeje šedžbliwosčž šbudži, kotruž runje pschewawaš s šhutnym woblicžom wučžėže.

„Tu je stara biblija“, wón šawola, mjes tym so wulku, čžėžku knihu s mošasnymi špinkami wyšoko šbėhášche. „Šlejčže tele wulke pišmiki“, wón bibliju wocziniwschi a na přenju štronu pošasujo praji. „Šhtóž ma šłabej woczži, móže ju derje trjebacž. Šhto so na nju šadži?“

„Šchthrzecži pjenježtow!“ jedyn wješny bohacžł něhdže s kuta šawola.

„Pječždžekacž pjenježtow!“ jeho krawžowa žona pschėšadži.

„Počažče mi ju tola ras!“ šawola Wórschla. Bibliju wotewriwschi šebi čžičččž wobhlada.

„Čžu šchščždžekacž pjenježtow sa nju dacz“, praji, pschetož wona šebi pošhly, so pišmicžto w jejnej makkej bibliji pschego drobnišche sa nju počžina byčž.

„Šchščždžekacž pjenježtow“, šawola pschewawaš. „Ššadži něchtó wjazy?“

Čžiščina nastu, pschetož ničto wulku, wobčžėžnu knihu nočžysche kupicž.

„Nó, hdyž nichto dale nješadža, drubi — tječni — a — po-
hledni ras! Biblija je wascha, Wórschla!“

Wórschla mošasne spinki sesapina, wotliczi wot swojeje wu-
pšchedzeneje msdy schěšcždžefacž pjenježtow a poda je schołczi.
Wšo so jej pschi jeje srudnych wobstejnoščach tónle wudawł
pšchemulki jesda, ale ta myšl, bibliju wobšedžicž, w kotrejž móže
dušchnje čitacž, napjelni ju tola jašo i radošču. Duž swoju
čezžku bibliju wsja a wopušcžzi, pšchemodžana wot nětotrych wu-
šmewaznych wóczkow, pšchepadžowaršku stwu.

Domoj pschischedschi šuny swój stoł i blidku, kiž pschi wot-
njeschku stejese, wsja i komody swoje wulke nawoczi, wotewri
bibliju a poča čitacž.

Čitacše 103. psalm: „Khwat teho Knjesa, moja dušcha, a
schtož we mni je, jeho swjate mjeno!“ Ow, kaš so tutón wulki,
jafny čiščez derje čitacše, zyle hinaš, hacž w jeje mašej bibliji.
Wulzy běšche swjeshelena, so bě tule rjanu knihu sa taš šnadnu
pšacžšnu dostala. Nimalo wóšije čitajo bě hacž i dwanatej
schucžzy pschischla, nětko dyrbjesche wobrocžicž. Zeje tšchepotaz-
maj rukomaj so to hnydom nje poradži. Šlónčnje tola wobroczi,
a se spodžiwaniom jeje wóczzy na pišanu papjerku hladaščtej.
Schto to bě?

Mjes štronomaj biblije ležese po jeje mēnjenju wobrasł.
Šón do ruki wsawšchi šebi jón bliže wobhladowašche. Nastrožena
jón na jene dobo pušcžzi.

Kaž by so jeho bojała, dołho w runym mēnje na papjerku
hladašche, potom ju šbēhnywschi čitacše: „Pjecž stow hriwnow.“
Běšche drje hižom pjecz-hriwnowšku papjeru widžala, ale pjeczstow-
hriwnowšku hiščezē ženje. Wona papjerku počoži, ruzy jej tšchepo-
taščtej, bě jej kaž wošni.

Pjecž stow hriwnow! Mój Božo! Š nimi móžese šebi
druhu kruwu kupicž, móžese šebi drjewo sa šmu wobstaracž, na
thěžzy ležazy dołh wotpšacžicž a — hiščezē pjenješy šbhtne
šthowa. Šnyšy jej do wóczkow štipichu, a ruzy štyknywschi so
čišche modlesche: „Kaž so wótcžez šmili nad džecžimi, taš šmili
so tón Knjes nad tymi, kotsiž so jeho boja.“

Na dobo so woprašča: „Šmēm dha šebi tež pjenješ štho-
wacž? Bibliju drje šym kupila, ale pjenješ, je tež tón šawěščezē
mój?“

A tale myšl ju pohnuwasche, bóle a bóle, Wórschla šdycho-
wajo tam a šem thodžese. „Na!“ šlónčnje sawoła, „ja ju
jašo wróczo ponješu.“ Rucze ju wsja, thlny papjerjany pjenješ
do stareje móšchnje a nješese woboje do šarskeho domu.

„Ach, dha wschaš stara Wórschla i bibliju jašo dže“, kóždy
rjekny, jako šastupi.

„Nó, Wórschla“, praji wješny schołta, „wy drje so šajecze, so
ščze bibliju kupila?“

„Schto dha džecze?“ pšchedawaš sawoła, jako Wórschla knihu
na blido počoži a i dnyšaka namafany pjenješ čahasche. „Biblija
je džē hižom šapšacžena.“

„To wschaš wēm“, šnapšecžiwu wona a pošasowasche pjenježnu
papjerku. „Šlejšezē, tule šym w kupjenej bibliji mjes papjerkam i
namafala a nětko njewēm, hacž mi škuscha abo niž.“

Kajke woczi so tola tolo wokoło i woblicžow wuwalowachu!
Šamny twjerdy bur, kiž tu tež stejese, bu i mjeršanjom krej-
čezwjentny, a krawzowa žona swojemu mužej hórko porokowasche,
so njeje prjedy na bibliju dale šadžal.

Schołta swoje nawoczi lepje na nóš staji. „Pjecžstow-hriwnaš
je zyle dobrny“, jón wobhladowašchi bohatemu pschibusnemu šemrje-
teho šararja poda. Tež tón jón sa prawy špšna a potom woko-
miš čišche se schołtu rēcžese. „Wórschla“, sawoła wón, „pjecz-
stow-hriwnowška papjera i dobrnym prawom wam škuscha.
Wšmicze ju šebi w Božim mjenje šobu domoj. To je njewocžato-

wane šbože, kiž je wam Bóh wobradžil. Mnyšlu šebi, so móžezē
pjenješ trjebacž.“ A jako jón jej do ruki tšbcžese, špominasche
wona na swoju šhudobu a kaš je jej nětko taš špodžiwne pom-
hane, a wutroba bu jej mjehla a šapocža i wješnym hnučžom
pšacž.

Ššchitomne žony so i njej čiščezachu a do njeje rēcžachu.
Wona paš šylšow dla škowcžka prajicž njemóžese, thlny pjenješ
jašo do móšchnje, da zusemu knjesej ruku a počožowa so jemu.
Šotom wsja bibliju a džese jašo domoj.

Šako štwine durje wocžini, jej šary poš napšhecžo pschidže.
„Šētrje, Šētrje“, sawoła, „nětk je namaj pomhane, Bóh luby
Knjes naju njewopušcžzi, a pschichodnje ty twoje mloko tež jašo
dostawaš.“

Wot špomnjeneho dnja bě Wórschlina šarowcž šahnata. Wórsy
jašo nowa rješcha kruwa w hróžzi stejese a thěžzy dołh bě
šapšacženy. Wješni ludžo mējachu ju wschitzy šaricž, wopofaso-
wachu jej wjele lubošezē a dawachu jej tež i pšchedženjom něšcho
hóдне šakžicž. Taš so Wórschli derje džese. Šdyž w lēcžnym
čžaku njedželu rano ke mschi džese, ženje njesabu swoju džakow-
nošč njeboh knjesej šararje i tym wopofacž, so jemu i naj-
rješchich kwětkow swojeje šahrodki napšecženy wēnz na row
počoži.

J. K.

Wšchelake i bliska a i daloka.

* **Bohu žel** je psches čezže wojowanje wot 25. septembra we
Franzowškej tež wjele swójbow w Budnyšim wotriješy potrjehenyh.
Wjele je jich rycžerštu šmjercž na bitwiščezju wumrjelo,
wjele je jich jatnyh. Dofelž paš dlějšchi čžak traje, prjedy hacž
Franzowšzy šapiš jatnyh wudadža a jeczi hušto swojim swójbnyh
prjedy i jatny powjescž dadža, woješka wšchnošcz, so by wjedžala,
hdyž je šchoť jatny, tnyh pschiwušnyh namołwa, so bychu, hdyž
powjescž wot swojich jatnyh dostanu, to Draždžanskemu būrowej
wójnišeho ministerštwu wošjewili. Mnyš lubnyh Šerbow na to
šedžblimnyh čžinimy. Adreša, na kotruž ma so powjescž pošlacž,
je: Kgl. Sächš. Kriegšministerium. Machwešebureau. Dresden-N. 6.
Königsstraße 15.

* **500 lētny jubilej Hohenzollernšeho wjerchowšeho šplaha.**
30. haprjeje běšche so 500 lēt minyło, so šu Hohenzollernšy
šamostatni maršhrabjo a šurwjerchojo Braniboršej. Džiwajo na
nětcžišche wójniške wobstejnoščze je thěžor šwjedžen teho wopom-
njenja na 21. oktober počožil, na džēn hōłdowanja braniborškich
štawow. Nětko leži blyščez dohycžow, kaš je je šwētna historija
hdy wobladala, na Hohenzollernšim dnju. Šajki puč wot tehdom
hacž dženkā. W ponižnoščzi a čžescženju Božeho wodženja wob-
džiwamy rošwivanje šplaha, kotryž wot rycžerjom na Zollernšim
hrodže we Schwabškej hacž na thěžorški trón němskeho thěžorstwa
wjedže. W ponižnoščzi pšched Bohom a w lubošczzi i swojemu
ludėj šu woni swoje wulke škutki došonjeli, sa kotrež běchu wot
Boha pošajeni. Šadny Ludwiš XIV. njeje mjes nimi, šadny
Napoleon, šadny šrwawny šurowz. Šich najwšchšchi šakon běšche
dopjelnjenje pschibškusnoščze we škuzbje štata; i najmjēnšchim
w ludu woni šobu čžujachu a dželachu i nimi bološcz a nušu,
hdyž šhutnošč wójniškich rošbudženjom, kotrež paš woni ženje
loškofnyšlnje a šlōštniwje njepštachu, nušne wopnyš žadachu.
Hohenzollernšy nješbu ženje wójniš wjedli wójniš a čžescze dla.
Kaž dołho běšche móžno, šu mēr džerželi; taš nan Šjedricha
Wulšeho, kotrehož Šotsdamšku paradu w Šuropje wušmēšchowachu,
hacž potom po šchlejšškej a šydomlētnej wójniš móž jeho wójška
čžescžese, taš Šjedrich Šylem III., kiž hake pošdže rubježništwu
Napoleona I. špšna, taš Šylem I. pšchecžiwu Napoleonej III., a
najš thěžor, kiž dołho čžafajo wšchitke pučze špnta, so by šwētej
mēr šdžeržal, kotryž je šranzowški wjecžerški, ruški — nahrabniški
a jendželški duš šalšchnošczē kašy. Štajnje šu Hohenzollernšy tu
myšl hajili, so móže jenož šylny njewotwišnošč a mēr šdžeržecž,
tón šylny, kiž kóždemu nadpadej wobronjeny napšhecžiwu štej,
tón šylny, w kotrehož wutrobye bojošč wothlōža njenafala.

Šamolwity redaktor: J. Gółō. Šsoburedaktor: K. A. Fiedler.

Čžišczecž a nakladnik: M. Smoleš.